

NHSO
today

Special

(สุดสัปดาห์)

พูดไม่ค่อยเก่ง...แต่รักหมัดใจ

ในเดือนกันยายน ของทุกปี ของหน่วยงานภาครัฐ

จะเป็นเดือนสุดท้ายของการทำงานของบุคลากรภาครัฐ
ซึ่งมีอายุครบ 60 ปีและ สปสช. ถือว่าเป็นหน่วยงานภาครัฐหน่วยงานหนึ่ง
ซึ่งจะมีบุคลากร เกษียณอายุงานทุกๆปี ในช่วงเดือนกันยายนนี้

ทีม บก. NHSO TODAY

จะขอนำเสนอบุคลากร สปสช.ที่เกษียณอายุงาน ปี 64 และขอนำเรื่องราวต่างๆ
ของท่านที่เกษียณแต่ละท่าน มาเพื่อเป็นคุณูปการ ที่จะนำไปต่อยอด สานต่อ
จากประสบการณ์ทำงานที่จะถูกถ่ายทอดลงสู่บทความ
ตลอดในเดือนกันยายนนี้

**“สิ่งที่พี่ๆได้สร้างไว้.....พวกเราจะจดจำ สานต่อ
เราขอสัญญาขอขอบพระคุณทุกๆท่าน มา ณ โอกาสนี้ ”**

ทีม บก.NHSO TODAY (กลุ่มภารกิจสื่อสารหลักประกันสุขภาพ C5)

“ผมไม่มีผลงานอะไรที่ภาคภูมิใจเลย ผมเป็น *negativist* ที่มองโลกในแง่ร้าย ไม่เคยคิดว่าโลกนี้ช่างสวยงามเหมือนพวก *activist* คำจำกัดความของผลงานที่ภาคภูมิใจของผมจึงต่างจากคนอื่น”

เปลอแป็บเดียวผมก็จะเกษียณจาก สปสช.แล้ว
มีผู้บริหารคนหนึ่งโทร.ถามผมว่าผมมีผลงานอะไรที่ประทับใจในการทำงานที่ สปสช.บ้าง ผมตอบไปแบบไม่ต้องคิดว่าผมไม่มีผลงานอะไรที่ภาคภูมิใจเลย ผมเป็น *negativist* ที่มองโลกในแง่ร้าย ไม่เคยคิดว่าโลกนี้ช่างสวยงามเหมือนพวก *activist* คำจำกัดความของผลงานที่ภาคภูมิใจของผมจึงต่างจากคนอื่น ผมมองว่าผลงานที่ควรภาคภูมิใจ ต้องเป็นเรื่องราวที่ส่งผลกระทบต่อประชาชน และมันดีจริงจนมีความจริงจังยั่งยืนที่ต้องปฏิบัติต่อกันมา แต่เมื่อย้อนมองอดีตของผม มันไม่เหลืองานอะไรที่เคยผ่านมือผม ไม่ว่าจะเป็นงานโรคเฉพาะงานกองทุนตติยภูมิ งานคุณภาพบริการของหน่วยบริการตติยภูมิ ตติยภูมิ งานเครือข่ายระบบบริการโรคที่มีอัตราตายสูง ผมจึงมิกล้าันบ่วางานดังกล่าวเป็นงานที่ภาคภูมิใจของผมและทีมงานทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมทำเพราะผมมี *conflict of interest* เนื่องจากครอบครัวผมพ่อ แม่ ลูกเมีย เป็น UC ทุกคน ผ่านการใช้สิทธิทั้งด้านบวกและลบมาเยอะมาก หากทำได้ดีสักวันถ้าครอบครัวผมต้องใช้บริการ ก็จะได้รับบริการที่ดี

มีเจ้าหน้าที่คนหนึ่งโทร.คุยกับผมบอกว่าในฐานะที่ผมทำงาน สปสช.เป็นเวลานานพอสมควร อยากจะให้เล่าอะไรเกี่ยวกับ สปสช.เพื่อให้คนรุ่นเก่าได้ทวนรำลึกความหลัง และให้คนรุ่นใหม่ได้รับรู้เรื่องราวในอดีต โดยอ้างว่ารู้จักกับผมมา ๑๐ กว่าปี ตั้งแต่เรายังนั่งทำงานที่ตึกจัสมินไกล์เซ็นทรัลแจ้งวัฒนะ เคยทำกิจกรรมหลายอย่างร่วมกัน ผมก็ตอบไปว่ามันเขียนยาก ตั้งแต่เด็กวิชาที่ผมไม่ชอบเลยคือวิชาเรียงความ ผมชอบเขียนมากกว่าอ่าน แต่มาช่วงหลังผมเริ่มขีดเขียนอะไรที่ไม่ค่อยเป็นสาระ จนเฟซบุ๊กและเว็บบล็อกของผมเต็มไปด้วยบทความไร้สาระและนวนิยายที่ผมหัดแต่ง คนผู้นั้นคือต่อม สุรกานต์ ที่เคยอยู่สำนักประชาสัมพันธ์ในอดีต ปัจจุบันหลังปรับโครงสร้างไปอยู่หน่วยงานไหนแล้วก็ไม่ทราบ

ต่อมบอกว่าเชื่อว่าผมเขียนได้เสาร์-อาทิตย์ ๒ วันผมต้องเขียนเสร็จ ผมจึงมานั่งทบทวนเรื่องราวของผมกับ สปสช. ผมเริ่มทำงานที่ สปสช.ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๖๔ มาทำงานที่นี่แบบไม่เคยอยู่ในหัว ผมจบแพทย์แล้วเรียนต่อด้านศัลยศาสตร์ ทรวงอกเป็นอาจารย์สอนนักเรียนแพทย์ แพทย์ประจำบ้านควบคู่ไปกับการบริการ เมื่อ ๓๐ ปีที่แล้วเป็น ๑ ใน ๒ คนที่รับผู้ป่วยหลอดเลือดโป่งพองทั้งแตกและไกล์แตก และผู้ป่วยโรคปอดท้วภาคใต้ มาทำผ่าตัดก่อนจะผันตัวเองมาเป็นหมอผ่าตัดทั่วไปอยู่ในโรงพยาบาลรัฐแห่งหนึ่งไม่ไกลจาก กทม. แล้วชะตาชีวิตผกผันทำให้ต้องเข้าไปจับงาน

บริหารการเงินของโรงพยาบาลที่อยู่ในภาวะวิกฤติจากการจัดสรรงบประมาณแบบเดิมมาเป็นตามรายหัวประชากรจากกองทุนหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ช่วงนั้นยอมรับเลยว่ามีความรู้สึกที่ไม่ดีกับ สปสช. จนวันหนึ่งผมได้เข้าร่วมมหกรรมหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ณ อิมแพค อารีน่า เมืองทองธานี ผมได้ยินเสียงเพลงเกือกกลุ่ซ่าแล้วซ่าเล่า เนื้อเพลงมันโดนใจร่วมเกือกกลุ่เพิ่มพูนพลังชีวิต ร่วมกันคิดแก้ไขให้สังคมนี้ ร่วมกันทำนำสุขเพื่อทุกชีวิ สุขภาพดีแต่คนไทยทั่วทั้งแผ่นดิน ผมบอกกับตนเองว่านี่แหละคือเป้าหมายในการเป็นหมอของผม ผมจึงเริ่มศึกษาเรื่องราวของระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ มอง สปสช. ในทางที่ดีขึ้น เพราะเข้าใจแล้วว่าเหตุใด สปสช. จึงดำเนินนโยบายเรื่องนั้นเรื่องนี้แบบนั้น ผมอ่านมันทุกเรื่องไม่เว้นแม้แต่การศึกษา unit cost ของทีมพีวีโรจน์ ตั้งเจริญเสถียร ที่บอกว่าต้นทุน IPD ของ รพท./รพศ. มันเท่ากับ ๑๘ เท่าของต้นทุน OPD เราจึงต้องลดการ admit

ผมถึงจุดอิ่มตัวกับการทำงานบริหารการเงิน รพท. เส้นทางต่อไปก็คือไปแย่งชิงกันขึ้นตำแหน่งผู้อำนวยการซึ่งไม่ใช่ทางของผม ผมจึงลาออกมาทำงานที่ สปสช. ในตำแหน่งรองผู้อำนวยการ สปสช. เขตพื้นที่ราชบุรี มาแบบที่เรียกว่าข้ามาคนเดียว เพราะผมไม่รู้จักใครใน สปสช. ไม่ได้จบรามาเพราะเขาบอกว่าที่นี่เป็นถิ่นหมอรามาฯ ไม่ได้มาจากแพทย์ชนบท มาทำงานได้ ๑ ปี

ก็ประสบกับเหตุการณ์ที่ทำให้คิดว่าเราคงไม่เหมาะกับที่นี่ ถูกขอให้ย้ายเข้ามาช่วยงานส่วนกลางที่ตึกจัสมิน ชนิดที่เรียกว่าเข้ามาก่อน แล้วค่อยว่ากันจะให้ทำอะไร แต่พอเข้ามาอยู่ส่วนกลางก็พบกับหลายเรื่องราวที่ทำให้เกิดความประทับใจ ใครอยากรู้รายละเอียดให้ไปอ่านเรียงความเรื่องประสบการณ์ชีวิต ณ สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ ที่ผมส่งเข้าประกวด เรียงความในงานวันเกิด สปสช. เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐

อย่างที่เราเล่ามาแล้วข้างต้นว่าผมเป็นแพทย์เฉพาะทางเป็นศัลยแพทย์ทรวงอก ผ่านการเป็นอาจารย์โรงเรียนแพทย์ แล้วไปใช้ชีวิตเป็นศัลยแพทย์ทั่วไปในโรงพยาบาลทั่วไป ไม่เคยเป็นผู้บริหารโรงพยาบาล ไม่เคยใช้ชีวิตแพทย์ในโรงพยาบาลชุมชน ช่วงที่จ้างงานบริหารการเงินของโรงพยาบาลทั่วไปผมถูกผู้อำนวยการส่งไปเรียนสารพัดหลักสูตร ทั้งศิลปะการคิดอย่างเป็นระบบ การบริหารการเงินการบัญชี การบริหารอื่น ๆ แต่มันก็เปรียบเสมือนเปิดที่วายน้ำสู่ปลาไม่ได้ บินแข่งกับนกก็แพ้ว ช่วงที่ผมสนุกที่สุดในชีวิตเจ้าหน้าที่ สปสช. คือช่วงที่ได้ใช้ความรู้และทักษะความเป็นแพทย์เฉพาะทาง นั่นคือช่วงที่อยู่สำนักบริหารจัดการโรคเฉพาะ เป็นรอง ผ.อ. ที่มีพี่ชูชัย ศรขำนิ เป็น ผ.อ. ความเป็นศัลยแพทย์เหมือนกันทำให้เราคุยกันรู้เรื่อง ช่วยกันทำงานเกี่ยวกับโรคเฉพาะอย่างสนุกสนาน อีกช่วงคือช่วงที่เป็นรอง ผ.อ. สำนักพัฒนาคุณภาพบริการ ควบกับตำแหน่งผู้จัดการกองทุนตติยภูมิขั้นสูงรับผิดชอบงาน excellent center มีโอกาสได้ใช้ทักษะของการเป็นแพทย์เฉพาะทางทำงานกับบรรดาผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ จากภายนอก สปสช. หลายคนเป็นครูบาอาจารย์ผมหลายคนเป็น เพื่อนฝูงเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องที่รู้จักกันมาก่อน แต่หลายคนก็เพิ่งจะมีโอกาสได้รู้จักกันได้ทำงานร่วมกัน ในช่วงเวลานั้นทีมงานสำนักพัฒนาคุณภาพบริการได้จัดการเรื่องพัฒนาระบบบริการทั้งสานต่อสิ่งที่มีคนริเริ่มไว้ และริเริ่มด้วยทีมงาน สพค.เอง จนทำให้ประชาชนเข้าถึงระบบบริการตติยภูมิที่เข้าถึงบริการได้ยากมาก จนขยายเป็นเครือข่ายโรคที่มีอัตราตายสูง แม้เวลาผ่านไปสิบปีเศษผมกับผู้เชี่ยวชาญที่เป็นคณะทำงานด้านวิชาการในยุคนั้นก็ยังคบหากันแบบสนิทสนม ติดต่อกันพูดคุยกันทั้งเรื่องงาน ปรึกษาเรื่องส่วนตัวได้ทุกอย่าง บางคนก็ยังเล่นกอล์ฟด้วยกันแทบทุกเดือน ผมคิดเอาเองว่าการที่ผู้บริหารระดับสูงในยุคนั้นมอบหมายให้ผมรับผิดชอบภารกิจนี้เป็นการ put the right man to the right job.

ช่วงที่อยู่สำนักบริหารจัดการโรคเฉพาะและสำนักพัฒนาคุณภาพ
บริการมีเหตุการณ์ที่เป็นประวัติศาสตร์ที่จดจำไปตลอดหลายเรื่อง
เช่นตอนที่ผลักดันการบำบัดทดแทนไตเข้าเป็นสิทธิประโยชน์ใน
ระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ หลายคนคงจะเคยได้ยินเรื่อง
ราวที่พี่สงวน นิตยารัมภ์พงศ์ เลขาธิการ สปสช.ที่กำลังป่วยไปนั่ง
รอฟังมติ ครม.ในรถตู้ที่ทำเนียบรัฐบาล แต่มีน้อยคนที่จะรู้ว่าการ
ประชุม ครม.ในสมัยรัฐบาล พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ ก่อนจะนำ
วาระสำคัญเข้าที่ประชุม ครม.จะต้องผ่านเวที ครม.กลั่นกรองก่อน
วันประชุม ครม. ๑ วันเสียก่อน ในการประชุม ครม.กลั่นกรองจะมี
รองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายจากนายกรัฐมนตรี
ทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม แล้วมีองค์ประชุมประกอบด้วย
ผู้แทนจากกระทรวงต่าง ๆ เรื่องการบำบัดทดแทนไตก็ต้องผ่าน
ขั้นตอนของ ครม.กลั่นกรองเช่นกัน เนื่องจากวาระสำคัญในครั้งนั้น
คือเรื่องเพิ่มสิทธิประโยชน์บำบัดทดแทนไต อาจารย์มงคล ณ สงขลา
รพ.ร.จ.จึงได้รับมอบหมายให้เป็นประธานที่ประชุม ผู้ที่เข้าไป
นำเสนอข้อมูลทั้งทางวิชาการและเศรษฐศาสตร์ประกอบด้วยพี่
ประทีป ธนกิจเจริญ รองเลขาธิการ สปสช., พี่ถนอม พล.อ.ถนอม
สุภาพร อายุรแพทย์โรคไต, คุณหมอวิรัช เกษมทรัพย์ ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านพัฒนานโยบายสุขภาพ และผม ที่นั่งของเราเหมือนคอกจำเลย
ในศาลอยู่กลางห้อง พี่ประทีปกับพี่ถนอมนั่งคู่กันแถวหน้า พี่ประทีป
เกริ่นนำตามด้วยการนำเสนอข้อมูลของพี่ถนอม ผมกับคุณหมอวิรัช
นั่งคู่กันแถวหลัง คอยจดบันทึกข้อซักถามของที่ประชุม ในวันนั้น
ที่ประชุมมีข้อซักถามเยอะมากโดยเฉพาะเรื่องภาระงบประมาณ
แต่ในที่สุด ครม.กลั่นกรองก็มีมติผ่าน การผ่านมติ ครม.กลั่นกรอง
ก็เป็นไฟเขียวสำหรับที่ประชุม ครม.ในวันรุ่งขึ้น
หรือจะเป็นการนำเสนอข้อมูลต่ออนุกรรมการการเงินการคลังที่มี
อาจารย์อัมมาร สยามวาลา เป็นประธาน เราต้องเตรียมข้อมูลเยอะ
มากเพื่อใช้ในการ defend งบประมาณจากงบกองทุน การรู้
ประวัติศาสตร์ของงานแต่ละเรื่องทำให้เราสามารถสานต่องานได้
ถูกทางตามเจตนารมณ์เบื้องต้น หลายงานมีการเปลี่ยนผู้รับผิดชอบ
ทั้งผู้บริหารทั้ง PM คนที่มารับงานภายหลังก็ไม่เคยรู้ต้นลึกหนาบาง
ของงานการดำเนินงานจึงเกิดปัญหา ตัวอย่างเช่นงานผ่าตัดต่อกระดูก
ตอนเราเริ่มโครงการเรามีการของบจากอนุกรรมการการเงินการคลัง โดย
อ้างเหตุผลเพื่อลด backlog ของผู้ป่วยตาต่อกระดูกจะได้ลด

อุบัติเหตุของตาบอดจึงต้องมีการกระจายเป้าหมายให้แต่ละเขต
ว่าต้องมีการผ่าตัดไม่น้อยกว่ากี่ราย ทำไปทำไมไม่รู้เหตุโดยคุณหลัง
จึงกลายเป็นกำหนดเป้าหมายให้เขตว่าห้ามทำเกินกี่ราย มันสวนทาง
กันสิ้นเชิง หากจะถามผมว่าผมมอง สปสช. ณ ปัจจุบันอย่างไร
เรื่องที่ ๑ สปสช.เต็มไปด้วยคนเก่ง คนที่คิดว่าเก่ง ไม่ว่าจะป็นระดับ
T M หรือ O แต่ขาดทักษะในการสื่อสาร ในการทำงานร่วมกัน
ไม่เคยสนใจที่มาที่ไปของงานที่รับผิดชอบ ต่างคนจึงต่างคิดต่างทำ
ไปตามที่คิด ขาดการบูรณาการเนื้องานอย่างแท้จริง ทำงานเป็นท่อน
ๆ ขาดการมองงานเป็นระบบ ที่สำคัญขาดการกล้ารับผิด ลองมอง
ดูการจัดการโควิดที่ผ่านมาจะเห็นได้ชัดเจน

เรื่องที่ ๒ ภารกิจของ สปสช.เป็นการบริหารกองทุนสุขภาพ
งานหลาย ๆ เรื่องต้องมีหลักทางวิชาการเป็นหลังพิง แต่ผู้บริหาร
สปสช.ขาดทักษะในการเจรจากับผู้เชี่ยวชาญโดยเฉพาะแพทย์
ผู้เชี่ยวชาญ หลายเรื่องจบไม่สวย เช่นนี้จะปรับเปลี่ยนคณะทำงาน
ก็ไม่เคยสื่อสารกับประธานหรือคณะทำงานเดิม บางครั้งก็มีการยุติ
บทบาทของคณะทำงานด้านวิชาการคือ ๆ โดยไม่บอกกล่าว หรือ
บางครั้งก็แสดงความคิดเห็นเชิงอวดรู้ ทำให้ภาพพจน์ของ สปสช.
ในสายตาผู้เชี่ยวชาญไม่สู้ดี ขาดพันธมิตรที่ดี

เรื่องที่ ๓ ระบบประเมินผลงานเจ้าหน้าที่ ประเมินเงินเดือน ยังไม่มีหลักเกณฑ์ที่ดี ประเมินง่าย ผู้บริหารบางคนที่ยังไม่มีหลัก จึงใช้การประเมินจากความรู้อีกมากกว่าวัดผลงานจริง และมีการนำอคติในใจมามีส่วนต่อการประเมิน

คราวนี้ถ้าจะให้ผมพูดอะไรกับน้อง ๆ หรือหลาย ๆ คนที่เป็นรุ่นลูก รุ่นหลานผม ที่ยังทำงานใน สปสช. ผมก็มีคำแนะนำบางประการที่ผมรวบรวมจากประสบการณ์ของตนเองในช่วง ๑๕ ปีที่ผ่านมา

๑. ต้องแม่นในกฎ ระเบียบ ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจกับ พ.ร.บ. หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๕ ว่ามีเจตนารมณ์อย่างไร ผมท่องมาตรา ๓๘ ของ พ.ร.บ.ไว้ทำมาหากินอยู่หลายปี ต้องแม่นในประกาศ คำสั่งที่เกี่ยวกับภารกิจที่รับผิดชอบ ต้องจำและทำความเข้าใจกับเนื้อหา トラบใดที่เราปฏิบัติงานสอดคล้องกับข้อกำหนดกฎหมายรับรองเราจะไม่มีชนกปักษ์หลัง

๒. หมั่นศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับภารกิจที่รับผิดชอบทำงานการเงินก็ต้องรู้จักเรื่องการเงินการบัญชี ทำงานธุรการก็ต้องรู้เรื่องงานสารบรรณ ทำงานกองทุนสุขภาพก็ต้องมีความรู้ทางวิชาการชนิดที่คุยกับใครแล้วไม่โดนเขาหัวเราะเยาะว่าโง่ หรือโดนเขาหลอกง่ายๆ ต้องเรียนรู้ให้มากกว่าสิ่งที่ทำเป็นประจำ

๓. พัฒนาการสื่อสารภายใน การทำงานต้องมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีผู้ร่วมงานหรือกับหน่วยงานอื่นใน สปสช.ด้วยกัน ต้องมีเวทีพูดคุยกันแบบใช้เหตุผลให้มาก ผมยกตัวอย่างเมื่อครั้งที่ผมได้รับมอบหมายให้ปรับเปลี่ยนการจ่ายชดเชยบริการมะเร็งเม็ดเลือดขาวและมะเร็งต่อมน้ำเหลือง ผมกับทีมงานสำนักพัฒนาคุณภาพบริการคุยกันจนตกผลึกว่าเราจะออกแบบระบบบริการและระบบการจ่ายชดเชยแบบไหน จากนั้นเชิญสำนักที่เกี่ยวข้องทั้งสำนักชดเชยฯ สำนักไอที มาคุยร่วมกันจนได้ข้อสรุปพร้อมกันว่าจะกำหนดทางเข้าข้อมูลอย่างไร ชุดข้อมูลต้องประกอบด้วยอะไรบ้าง ไม่ใช่คิดเองคนเดียวแล้วส่งไปให้คนอื่นทำต่อ

๔. พัฒนาการสื่อสารภายนอก เวลาหรืออะไรต้องพูดชัดเจน โดยเฉพาะกับทีมผู้เชี่ยวชาญ ต้องพูดตรงไปตรงมาว่าจริงของเราคืออะไร อะไรที่เราไม่รู้ก็ต้องบอกไปเลยว่าไม่รู้ ไม่ใช่ทำเป็นเหมือนเข้าใจทุกเรื่อง อะไรที่เป็นข้อจำกัดของเราเช่นข้อกฎหมายก็ต้องบอกไปให้ชัด

๕. การรับฟังความเห็นคนอื่น โดยเฉพาะความเห็นต่างจากผู้ร่วมงานบ่อยครั้งที่ความเห็นของผู้ที่คุ้นเคย หรือวัยวุฒิน้อยกว่าเรากลับเต็มไปด้วยเหตุผลที่ดีกว่าเรา เราก็ต้องยอมรับ ที่สำคัญคนเป็นหัวหน้าต้องฟังมากกว่าพูด มีผู้บริหารหลายคนชอบเรียกเจ้าหน้าที่ไปพูดคุยแต่เอาเข้าจริงเจ้าหน้าที่นั่งอมน้ำลายบุดเพราะไม่มีโอกาสได้พูดเลยหรือพอเริ่มอ้าปากก็โดนขัด และเหนืออื่นใดต้องกล้ารับผิดชอบ

๖. ต้องเอาใจเขามาใส่ใจเรา โดยเฉพาะกับคนที่ระดับต่ำกว่าเราทุกคนเงินเดือนที่เป็นงบประมาณแผ่นดินที่มาจากภาษีของมนุษย์เงินเดือนอย่างพวกเราทุกคน เขาจึงไม่ใช่ข้า หรือลูกน้องเรา แต่เขาคือผู้ร่วมงาน การสั่งให้ใครทำอะไรเป็นพิเศษจึงต้องคิดให้หนัก ยกตัวอย่างเชิงสมมุติว่า สปสช.มีการคัดกรองเชิงรุกโควิดแล้วเราสั่งให้เจ้าหน้าที่กลุ่มหนึ่งไปอำนวยความสะดวกดูแลจัดระเบียบผู้มาตรวจ หรือให้เจ้าหน้าที่กลุ่มหนึ่งไปเก็บขยะทำความสะอาดพื้นที่ เราต้องคำนึงว่าเขาได้รับวัคซีนป้องกันโควิดเต็มที่แล้วยัง เขาได้รับอุปกรณ์ป้องกันตนเอง ได้รับการสอนวิธีป้องกันตนเองวิธีใช้อุปกรณ์เหล่านั้นแล้วยัง ไม่ใช่แค่สั่งให้ไปปฏิบัติงาน

เจ้าหน้าที่ สปสช.ส่วนใหญ่อยู่ในวัยที่มีภาระทางครอบครัว หรือศึกษาเล่าเรียนเพิ่มเติมนอกเวลา การใช้งานเจ้าหน้าที่นอกเวลาราชการจึงต้องคิดให้มากก่อนสั่ง เพราะหลายคนกลับจากสำนักงานต้องเตรียมหุงหาอาหารสำหรับคนในครอบครัว วันหยุดก็อาจจะต้องเรียนหนังสือหรือซักผ้ารีดผ้า

๗.ความตรงต่อเวลา ตลอดจนเคร่งครัดต่อวินัยเจ้าหน้าที่ การประชุมต่าง ๆ ต้องเริ่มตรงเวลา จบให้ทันเวลาที่กำหนด การเดินทางออกนอกสถานที่ด้วยกันหลายคนต้องตรงต่อเวลาไม่ปล่อยให้คนอื่นต้องคอยเรา การหายไปจากสำนักงานต้องแจ้งผู้บังคับบัญชาทุกครั้ง ยิ่งในช่วง wfh ต้องซื่อสัตย์กับตนเองว่า wfh สำนักงานคือบ้าน หรือที่พักของเรา ไม่ใช่จะไปไหนก็ได้ในเวลาราชการเพราะไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็น

๘.อย่าหลงระเห็จในความสำเร็จ ประมาณ ๑๐ ปีที่แล้วพี่พีรพล สุทธิวิเศษศักดิ์ อดีตรองเลขาธิการเคยไปสัมภาษณ์ ศ.นพ.วิจารณ์ พานิช เมื่อครั้งที่อาจารย์เป็นประธานบอร์ด สรพ.มาเปิดให้ผู้บริหารระดับผู้อำนวยการรองผู้อำนวยการฟังในการประชุมซึ่งจัดโดยสำนักพัฒนาคุณภาพบริการที่โรงแรมรอยัลริเวอร์ บางพลัด อาจารย์วิจารณ์กล่าวไว้ว่า สปสช.สร้างคุณูปการอย่างใหญ่หลวงต่อประชาชนคนไทยในด้านสุขภาพ แต่ สปสช.ต้องไม่เกิด complacency ต่อความสำเร็จนี้ complacency ในที่นี้หมายถึงอิมเอิบจนชะล่าใจ หรือภาษาชาวบ้านคือ เหลิง หลังจากนั้นอาจารย์วิจารณ์ยังนำเรื่องนี้ไปเขียนเล่าซ้ำในบล็อก go to know ของอาจารย์

๙.ไม่แบ่งชั้นวรรณะ ทุกคนใน สปสช.คือเพื่อนร่วมงาน คนที่ทันยุค สปสช.ตึกจัสตินคงจำได้ว่าพี่สงวน นิตยารัมภ์พงศ์ เลขาธิการในสมัยนั้นทุกเช้าท่านจะเดินทักทายทุกคนที่ชั้น ๒๘ ถ้ามีเวลาก็ลงไปทักทายชั้น ๒๗ ลงไปประชุมที่ห้องประชุมใหญ่ชั้น ๑๗ พี่หงวน

ก็เดินทักทายคนชั้น ๑๗ อย่างเป็นกันเอง ไม่เคยวางท่าว่าข้าฯคือเลขาธิการ เป็นหมายเลข ๑ ขององค์กรที่ทุกคนต้องถอยห่างด้วยความยำเกรง เพราะการถอยห่างอาจจะไม่ใช่ด้วยความยำเกรง แต่เป็นด้วยความเกลียดชังรังเกียจก็ได้ สำหรับผมเจ้าหน้าที่ทุกคนที่มีวิญญูติมากกว่าผม ผมจะต้องมีคำนำหน้าว่าพี่ ลุง ป้า น้า อา ทุกคน ไม่เคยเรียกชื่อเฉย ๆ

๑๐.ข้อสุดท้ายที่สำคัญมากไม่พูดถึงไม่ได้เลยคือ การดูแลสุขภาพของตนเอง สปสช.เป็นหน่วยงานด้านสุขภาพที่ทำให้ประชาชนคนไทยเข้าถึงระบบบริการสุขภาพตั้งแต่คัดกรอง ส่งเสริมป้องกันโรค รักษาโรค ไปจนถึงฟื้นฟูสุขภาพหลังป่วย แต่เราจะพบเห็นเจ้าหน้าที่ สปสช.ป่วยด้วยโรคสารพัดทั้งทางกายทางจิต เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ยังไม่ตระหนักถึงการออกกำลังกาย ไม่ตระหนักถึงการเลือกกินอาหาร หรืออาจจะละเลยต่อการตรวจสุขภาพประจำปี การที่เราจะทำให้ประชาชนมีสุขภาพดีได้ พวกเราต้องมีสุขภาพดีก่อน

ผมว่าจะไม่เขียน แต่พอเขียนแล้วมันจบไม่ลง เพราะผมมีความหลังฝังใจที่ สปสช.เยอะมาก ทั้งเรื่องงาน เรื่องคน เอาเป็นว่าขออวยพรให้ทุกคนประสบความสำเร็จทั้งในชีวิตส่วนตัว และหน้าที่การทำงาน ขอให้ช่วยกันจรรโลงระบบหลักประกันสุขภาพแห่งชาติเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนคนไทยซึ่งครอบครัวผมก็เป็นหนึ่งในนั้น และวันที่ ๑ ตุลาคมนี้ ผมก็จะเป็นสิทธิ UC อีก ๑ คน สวัสดิ์ศรีครับ

“รวงข้าวสีเหลืองทอง
ก่อนนั้นเคยรวงเขียว
ชีวิตที่เคยรุ่ง
อย่าปล่อยทิ้งเช่นฟาง
ถูกเฝ้ามองรอเก็บเกี่ยว
เดี่ยวไม่นานทิ้งเป็นฟาง
ต่อวันพรั่งก็ต้องร้าง
สร้างประโยชน์กันเกิดเรา...”

บพ.ปานเทพ คณานุรักษ์
สปสช.๔๔๐๔๔
๖ กันยายน ๒๕๖๔

“ผ่านงานมาเยอะ เจอะมาสารพันมากมาย
.....สุดท้าย “สุข” ที่ สปสช.

ศุรีย์ ชมพูพันธ์

หัวหน้ากลุ่มงานสปสช. เขต 2 พิษณุโลก

ทำงาน สปสช. เขต 2 พิษณุโลก :12 ปี
3 เดือน 15 วัน อยู่กลุ่มงานบริหารตลอด
โดยไม่เคยย้าย กลุ่มงาน ด้วยรับราชการ
มาก่อน เมื่อมาอยู่ สปสช. รู้สึกทั้งกับระบบ
การทำงานที่รวดเร็วและมีปริมาณมาก
แต่ละคนไม่เคยหวงข้อมูล มีวางให้ศึกษา
มากมายจนอ่านไม่ทัน ซึ่งหาไม่ได้ในระบบ
ราชการ งานประจำว่าเยอะ แถมมี Extra
บ่อยมาก แต่ขณะเดียวกันก็สนุก เพราะต่าง
จากระบบราชการที่มีหลายขั้นตอน
อีกทั้งบางอย่างเป็นงานท้าทาย ให้ทำ
ระยะเวลาสั้น สปสช.ไม่เคร่งครัด Process
ว่าจะใช้วิธีทำอย่างไร/สถานที่ใด/เวลาใด
แต่สุดท้าย = งานต้องเสร็จตามเวลา !!!
ไม่มีอะไรที่คน สปสช. ทำไม่ได้ hahaha
ระยะเริ่มต้นก่อตั้ง เป็นเข่นนั้นจริง ๆ

“ ณ เพลานี้ ถึงจะเกษียณแล้ว หากมีโอกาสที่จะทำคุณประโยชน์
เผยแพร่เรื่องดีดีของ สปสช. สู่สาธารณชนจะรีบทำทันทีโดยไม่ลังเล !!! ”

สปสช. ได้พัฒนาตลอดเวลา จนถึงปัจจุบัน

เปลี่ยนเลขาราชการคนใหม่ คือ นพ.เจด็จ ธรรมธัชอารี

ท่านได้ปรับโครงสร้างใหม่ทั้งองค์กร ปรับการทำงานโดยเฉพาะสายงานสนับสนุนเป็นชนิดรวมศูนย์ และเป็นช่วงสถานการณ์แพร่ระบาดเชื้อโควิด 19 ท่านได้ออกสื่อชี้แจง/ให้ความรู้แก่สาธารณชน และช่องทาง Social Media มากมาย ทำให้ สปสช. เป็นที่รู้จักมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเป็นที่เชื่อมั่นได้ว่า ท่านจะนำ สปสช. ให้เจริญก้าวหน้า และเป็นที่ยอมรับทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ณ เพลานี้ ถึงจะเกษียณแล้ว หากมีโอกาสที่จะทำคุณประโยชน์ เผยแพร่เรื่องดีดีของ สปสช.

สู่สาธารณชนจะรีบทำทันทีโดยไม่ลังเล !!! ภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของ สปสช.

สุรีย์ ชมพูพันธ์ สปสช. เขต 2 พิษณุโลก

“ภูมิใจที่ได้ทำหน้าที่ให้กับแผ่นดินนี้
ในฐานะที่เป็นคนไทย ได้ตอบแทนบุญคุณของแผ่นดินเกิด”

นางระวีวรรณ วันศรี

หัวหน้ากลุ่มงาน สปสช.เขต 8 อุดรฯ

แล้วก็ถึงวันที่ต้องกล่าวลาชีวิตทำงานใน สปสช. ไม่ได้รู้สึกเลยว่าต้องจากกันไปไหน เพียงแต่ว่าไม่ได้มาทำงานเหมือนเดิมเท่านั้น แต่ยังรู้สึกว่าเป็นครอบครัว สปสช. อยู่เช่นเดิม

การได้ทำงานที่นี้เป็นโอกาสที่ได้ทำอะไรหลายอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อประชาชนส่วนรวม เป็นความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ประชาชนมีหลักประกันในชีวิต และสุขภาพของตนเอง ภูมิใจที่ได้ทำหน้าที่ให้กับแผ่นดินนี้ ในฐานะที่เป็นคนไทย ได้ตอบแทนบุญคุณของแผ่นดินเกิด ทำงานอย่างเต็มกำลังตามสติปัญญาและความสามารถที่มีอยู่ ขอขอบคุณทุกคนที่ได้ร่วมงานกันสร้างประโยชน์ให้กับประเทศนี้

ในวันที่จะเกษียณจากงานคงไม่มีอะไรฝากไว้มากนัก เนื่องด้วยเหตุผล 2 ประการ

ประการแรก เพราะตอนที่ทำงานอยู่นั้น ได้ทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถแล้ว

ประการที่สอง ด้วยเชื่อว่า น้องๆที่ยังอยู่เป็นบุคลากรที่เปี่ยมด้วยอุดมการณ์ และคุณภาพ คนรุ่นหลังต้องเก่ง และดี องค์กรจึงจะเจริญ เชื่อว่าน้องๆเป็นเช่นนั้น

มาถึงวันนี้ก็เหมือนการเขียนหนังสือ ถึงแม้มีอะไรจะเล่าอีกมากมาย แต่หนังสือก็เปิดมาถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ฉะนั้นในหนังสือหน้าสุดท้ายนี้ จะขอวางเอาไว้ เพื่อให้น้องๆ ได้ช่วยกันเขียนเติมความดีงาม ที่ได้ช่วยกัน สร้างสรรค์ขึ้น แล้วพี่จะกลับมาอ่านนะ

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนไตร และผลบุญที่ทุกท่านได้กระทำโปรดลดบันดาลให้ทุกท่าน มีสุขภาพที่ดี มีความเจริญในชีวิต มีแต่ความสุข

นางระวีวรรณ วันศรี

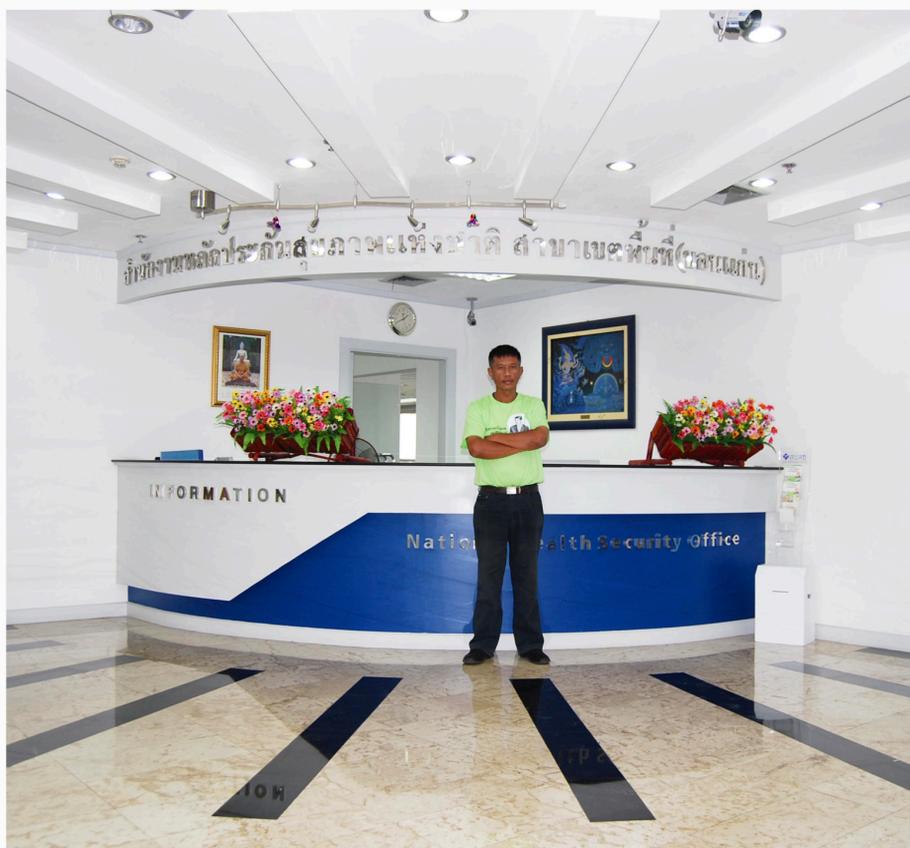
หัวหน้ากลุ่มงาน สปสช.เขต 8 อุดรฯ

“บางครั้งก็เหนื่อยและท้อ แต่ก็ได้รับกำลังใจ และการช่วยเหลือจากพี่ๆน้องในสำนักงานอยู่เสมอ”

ข้าพเจ้า นายเรวัต อุพลเกียรติ เลขประจำตัว 51659

สังกัดสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ เขต 7 ขอนแก่น
เริ่มปฏิบัติที่ สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ สาขาภูมิภาค
ภาคขอนแก่น เลขที่ 356/1 อาคารซีพีทาวเวอร์ ชั้น 3
ถนนมิตรภาพ ตำบลเมืองเก่า อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
เป็นสำนักงานแรกที่ถูกตั้งขึ้นเพื่อทดลองการบริหารงานในพื้นที่
ในปี 2547 โดยรับผิดชอบ 17 จังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
โดยการนำของ นพ.ศักดิ์ชัย กาญจนวัฒน์ ผู้อำนวยการสำนักงาน
หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ สาขาภูมิภาคขอนแก่น ท่านแรก
มีบุคลากรรวม 22 ท่าน ซึ่งในช่วงแรก เจ้าหน้าที่ ต้องไปอาศัย
สถานที่ทำงานชั่วคราวที่ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดขอนแก่น
เป็นเวลานานพอสมควรก่อนจะย้ายเข้ามาที่อาคาร ซีพี ทาวเวอร์
ที่ตั้งในปัจจุบัน

จากวันนั้นถึงวันนี้ เป็นระยะเวลา 17 ปี ในช่วงเวลาที่ผ่านมา
ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติงานในระดับผู้ปฏิบัติงาน ในตำแหน่งพนักงานขับรถ
เป็นเป็นเวลา 4 ปี ในปี 2551 ข้าพเจ้าก็ได้รับงานในบทบาทเจ้าหน้าที่
ธุรการและสารบรรณ งานประชาสัมพันธ์ด้านหน้า งานจัดประชุม
ทางไกล ในการปฏิบัติงานได้รับการสนับสนุนจากท่านผู้บริหารและ
พี่ๆน้องๆในสำนักงานคอยให้การสอนงานและชี้แนวทางในการ
ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามระบบระเบียบในการปฏิบัติงานของสำนักงาน
จากการเป็นสำนักงานที่ตั้งเป็นแรกๆปฏิบัติเป็นไปด้วยความลำบาก
และปริมาณมีเป็นจำนวนมาก บางครั้งก็เหนื่อยและท้อ แต่ก็ได้รับ
กำลังใจและการช่วยเหลือจากพี่ๆน้องในสำนักงานอยู่เสมอ ทำงานที่
ยากลำบากขนาดไหนก็ผ่านไปด้วยดีเสมอ เราอยู่กันอย่างเป็นที่
เป็นน้อง เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้า